

CKoster, gehouden te Lansingerland, 16.10.2022

Psalm 103: 5, 6

L: Johannes 19: 38 -41

Gezang 14: 1, 2

T: HC **Zondag 16**

Gezang 14: 3, 4

Psalm 73: 10

Psalm 56: 4

Geliefde gemeente van de Heere Jezus Christus,

Zondag 15 wat we vorige week hebben behandeld, sprak over het lijden van onze Verlosser aan het vervloekte kruishout. De Here Jezus die gevangen genomen werd, veroordeeld door de Joden, overgegeven in de handen van Pilatus, om Hem te veroordelen. En die heeft Hem weer overgegeven in de handen van de soldaten, om de Here Jezus te laten kruisigen.

Vandaag letten wij op die momenten, die intense momenten die daar direct op volgen. Hoe Jezus, de Mens geworden Zoon van God, op aarde wordt ontvangen. Nou, zo: verstoten, veracht en vervloekt door de mensen. "Weg met Hem, kruisig Hem!" En het lukt hen nog ook, daar hangt Hij, de Here Jezus Christus aan het kruishout. Daar lijdt Hij om ons mensen te verlossen van onze zonden. Om Zijn lijden, de vloek, de straf die wij hadden verdiend, te lijden voor ons, tot in de dood.

Deze Jezus, met Zijn lijden, mag ik u vanmiddag verkondigen. Het thema van de preek is:

Jezus dood en graf

1)Zijn werk voor de gelovigen

2)Zijn kracht in de gelovigen

Het waren drie uren waarin de Heere Jezus door Zijn Vader werd verlaten. Een eeuwig lijden onder de toorn van God, samengeperst in die 3 uur. Aan het mensen oog werd het onttrokken, door de duisternis die de Heere deed komen. Maar iets van de diepte van Zijn lijden proeven wij in die woorden die de Here Jezus toen uitsprak, "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Dat was voor de Here Jezus Christus werkelijk uren van helse kwellingen.

Nedergedaald in de hel, zoals de Apostolische geloofsbelijdenis dat zegt, en de Catechismus dat hier uitlegt. Die helse eenzaamheid. Overgegeven niet maar in de handen van Pilatus, overgegeven niet in de handen van de soldaten. Nee, overgegeven hier in de handen van een toornend God. Die God die Zijn Vader is, van eeuwigheid tot eeuwigheid Zijn liefdevolle Vader, waarmee Hij verbonden is, in een liefde die wij mensen nooit zullen beleven hier op aarde.

Onbeschrijfelijk en onbegrijpelijk welke afgrond zich hier voor de Here Jezus heeft geopend. Het dieptepunt van het lijden van onze Verlosser.

Het was nog niet Zijn eindpunt. Want na die jammerklacht en die God verlatenheid opent de Here Jezus opnieuw Zijn mond, nog driemaal zal Hij spreken, "Ik heb dorst", zegt Hij. Om dan met laatste kracht dat verlossende, dat heerlijke woord uit te spreken, "het is volbracht!" Er is betaald. Het is voldaan. Ik, de Christus die gezonden ben door de Vader, Ik heb Mijn werk voltooid, tot redding van de mensen, tot eer van God.

Die heerlijke woorden die de engelen aan het begin van Zijn leven uitzongen, "ere zij God in de hoge, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen". Dat is hier tot voltooiing gekomen.

Werkelijk de eer aan God die de verlossingsweg geeft door Zijn Zoon, en vrede op aarde door Jezus, aan mensen een welbehagen. De goede wil van God voor eenieder die het horen wil, en die het gelooft, die in Jezus gelooft. Dan zijn je zonden vergeven en heb je vrede met God. Het is volbracht!

En daarna nog dat laatste, zevende kruiswoord: "Vader in Uw handen beveel Ik Mijn geest", en dan sterft Hij, de Here Jezus. Zo zet Hij Zijn laatste stappen van Zijn lijdensweg. Hij ging tot **in** de diepte van de hel, en Hij ging tot **in** het einde van dit leven. Niet maar tot **aan** het einde, nee, Hij ging tot **in** het einde. Zijn lijden stopte niet voor dood en graf, nee, Hij ging **in** de dood en **in** het graf.

Hij kwam als mens op aarde, en nam ons vlees en bloed aan. En heeft dat aangenomen met al de gebrokenheid van ons leven, ook met die laatste gebrokenheid aan het einde van ons leven, als gevolg van onze zonden. Gods oordeelswoord aan Adam en Eva. En ja, aan eenieder van ons. Ten dagen dat u daarvan eet, ten dage dat u zondigt, ten dagen dat u niet naar Mij luistert, zult u voor zeker sterven. We zongen dat met de woorden van Psalm 103: de mens is aan het sterven prijs gegeven.

De val van Adam en Eva, onze val, waarin wij de dood over onszelf hebben afgeroepen. Paulus zegt dat ook, het loon van de zonde is de dood, Romeinen 6. De Here Jezus kwam vanuit Zijn hemelse heerlijkheid en heeft dat alles doorstaan. Hij ging tot in de diepte van de hel. Hij ging tot aan het uiteinde van het leven, wat Hem totaal vreemd was. Hij heeft het aangenomen, Hij heeft het op Zich genomen, Hij heeft het gedragen.

Hij is begraven, als bewijs dat Hij ook echt die weg is gegaan. Hij was, om het zomaar te zeggen, niet half dood of schijn dood. De Islam zegt dat wel, dat ze het lichaam van de Heere Jezus op het laatste moment hebben verwisseld met een ander.

Nee, de Here Jezus is echt helemaal tot het einde gegaan, het leven is uit Hem weggegaan, Hij is gestorven. Anders kon Pilatus nooit het lichaam van de Here Jezus vrijgeven. Volgens de Romeinse wet mocht dat pas als ze gestorven waren.

Anders zou de soldaat niet die speer in Zijn zij, waarschijnlijk tot in Zijn hart, hebben gestoken, anders zouden soldaat wel de botten hebben gebroken, maar dat was allemaal niet gebeurd, omdat Hij gestorven was. En anders zouden Zijn geliefden nooit hebben toegestaan dat Jozef van Arimathea en Nicodemus het lichaam van de Heere Jezus van het kruis af hebben gehaald, en Hem in het graf hebben neergelegd.

Nee, Jezus is echt gestorven. De Catechismus noemt dat ook, begrafenis bewijst dat er echt geen leven meer in Hem was. Johannes 19 hebben we dat gelezen, Jozef van Arimathea en Nicodemus begraven onze Here Jezus in die nieuwe tuin daar, in het pas gemaakte, uitgehouwen graf uit een rots gemaakt, dat zeer kostbaar was, naar de profetie, wat vervuld is. Hij is bij de rijken in Zijn dood geweest. Een plek waar ook meerdere lichamen begraven konden worden, maar dat was nog niet gebruikt. De Here Jezus is de eerste wiens lichaam daar neer wordt gelegd, zodat straks ook bij de opstanding van de Here Jezus daar geen verwarring over kan zijn, dat een ander lichaam misschien weggenomen zou zijn geworden. Nee, er was maar één lichaam en dat is weg.

De Catechismus stelt vervolgens die mooie vraag: waarom moeten wij dan nog sterven? Dat is eigenlijk geen vraag van een logisch nadenkend mens. Wij zouden zeggen, “ja, natuurlijk moeten we sterven, dat zien we toch elke dag, dat merken we toch aan ons eigen lichaam, aan ziekte, aan sterven, aan de begraafplaatsen om ons heen”.

Inderdaad, maar wat hier klinkt is eigenlijk meer een vraag van het hart, ‘waarom moeten wij nog sterven? Waarom moeten wij die pijn nog ervaren, en het verdriet ervaren van ziekte en van afval en van aftakeling, en van het sterven, en van gemis van geliefden? Waarom?’

Waarom moeten wij dat dragen? De dood hoort niet bij het leven toch, Heere. het hoort niet bij Uw zo goede schepping, kunt u daar geen einde aanmaken? Waarom moeten wij nog sterven? Die jammerklacht klinkt eigenlijk door in deze vraag. En de Catechismus die helpt ons hart daarin een stapje verder, en zegt dat onze dood een afsterven is van de zonde, en een doorgang tot het eeuwig leven.

De Here Jezus heeft óns vlees en bloed aangenomen, en daarmee ook, om het zo maar te zeggen, ons graf aangenomen, en onze dood aangenomen. Hij is daar geweest. Als u gelooft in de Here Jezus broeders en zusters, als je in vertrouwen aan Hem overgeeft, dan is dat ook andersom, dan is Hij niet alleen in ons graf geweest, en in onze dood geweest. Maar dan mag je zeggen, “ook mijn dood en mijn graf wordt gelijk aan Zijn dood en aan Zijn graf”.

Dan weet je, dat de dood niet het einde is van het leven. Dan weet je, dat het graf niet het einde is van het leven. Niet een slot akkoord van het leven dat op aarde is geleefd, maar dat het graf eigenlijk door Jezus is veranderd, voor ons lichaam dan, in een kamer van verwachting. In verwachting van het nieuwe leven bij de opstanding van de Here Jezus Christus, als Hij terugkomt. En een opstanding met een heerlijk lichaam zonder zonde en zonder gebrokenheid.

Zo mogen wij aan het graf staan, als geliefden die in de Heere geloofden gestorven zijn. Dan zal daar natuurlijk verdriet zijn en gemis, dat zal blijven. Die banden van liefde die verbroken zijn. Maar tegelijk mag daar ook die troost zijn, want de Here Jezus is daar ook geweest, en Hij heeft ons graf verandert.

Terwijl de wereld zonder Christus het graf ziet als het einde van het leven, mogen wij toch dat graf zien als een prachtig nieuw begin, om het zo maar te zeggen. Waar de wereld zonder Christus het graf ziet als reden voor groot verdriet, dan mogen wij toch het graf zien als hoop op het eeuwige leven.

En als de wereld het graf ziet als iets wat nou eenmaal bij het leven hoort, 'het is niet anders, de weg van ieder mens', dan mogen wij toch in geloof zien het graf als een gevolg van onze zonden zeker, maar wat Jezus Christus heeft overwonnen. En dat door Hem een deur is naar een heerlijke toekomst samen met God.

Troost, in leven en in sterven. Een troost door de tranen heen. De Here Jezus, Zijn dood en Zijn graf in onze plaats. Zijn verlossingswerk tot ons Heil.

Tweede gedeelte

Komen we bij het tweede gedeelte. Dat de Here Jezus niet alleen gestorven is in onze plaats, om ons daarvan te verlossen, het werk voor ons. Maar dat het ook **kracht heeft in ons**, nu al, in dit leven.

De Catechismus wijst ons daarop met vraag en antwoord 43: wat is voor ons nog meer de waarde van het offer en de dood van Christus aan het kruis? Door Zijn kracht wordt onze oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven, dat is dus nu al, in dit leven. Opdat de slechte begeerten van het vlees in ons niet meer regeren, maar opdat wij onszelf aan Christus offeren, als een offer van dankbaarheid.

Deze belijdenis wordt heel mooi zichtbaar in Johannes 19. Jozef van Arimathea, die gaat samen met Nicodemus het lichaam van de Heer Jezus begraven. Wie is deze Jozef? Hij is een raadsheer, een belangrijk man. Een man met invloed en gezag. Je zou zeggen vandaag de dag, het is een minister of een staatssecretaris, iemand van de regering. Een belangrijke positie, had veel geld, ook veel bezittingen. En, staat er bij, hij was ook een discipel van de Here Jezus Christus. Maar, maar, dat was stiekem, in het geheim. Hij volgde de Here Jezus, wel in zijn hart, maar je kon het eigenlijk niet aan hem zien.

Waarom? Waarom durfde hij er niet vooruit te komen? Dat staat er bij, uit vrees voor de Joden. Hij was bang. Hij geloofde dus wel in de Here Jezus, maar durfde dat niet eerlijk te zeggen naar anderen. Hij was bang dat hij, net als die genezen blind geboren man, de synagoge wordt uitgeworpen. Hij was bang voor de gevolgen, als hij zou zeggen christen te zijn.

Eigenlijk kunnen we zeggen, "hij vond dus zijn werk, of zijn positie, of zijn inkomen, of zijn gezin, zijn vrouw, zijn eer, vond hij belangrijker dan het volgen van de Here Jezus". Hij plaatste onze Verlosser niet op nummer 1 in zijn leven. Hij wilde niet delen in de vernedering van de Here Jezus. Hij wilde geen kruis dragen, hij geloofde stiekem, stiekem in de schaduw, in het geheim.

Maar wat gebeurt er nu? Deze Jozef van Arimathea treedt uit de schaduw naar voren, en nu opeens komt hij openlijk uit, “ik hoor bij Jezus, ik hoor ook bij Hem”. En waarschijnlijk door zijn positie is het ook makkelijk voor hem om naar Pilatus te gaan, heeft hij toegang tot Pilatus, en vraagt hij het lichaam van de Here Jezus, en haalt hij Zijn lichaam van het kruishout af.

Dan sluit zich bij hem aan die tweede man, is ook zo'n bijzonder figuur, om het zo maar even te zeggen. Eén van de Farizeeërs, een leider van de Joden, een man van aanzien. De Here Jezus zei het zelf, “een leraar in Israël”, Johannes 3. Had hij een gesprek met de Here Jezus. Maar ook 's nachts, stiekem. Andere mochten het niet weten, andere moesten hem niet bij Jezus zien.

En in Johannes 7 lezen we nog één keer kort over Nicodemus, dat hij voorzichtig voor de Here Jezus opkomt. Dan wordt hij meteen op zijn nummer gezet, “nee, weet u dan niet dat uit Nazareth niet iets goeds kan komen. Teruggefloten. “Nee, niks ervan Nicodemus”. En verder niks over hem, het blijft stil over Nicodemus. Ook hij komt, voor zover wij weten uit het getuigenis van de Schrift, niet uit voor zijn geloof, maar lijkt gewoon mee te lopen met de rest van de Farizeeërs.

En nu, nu de Here Jezus heeft geleden en is gestorven, als je denkt dat je alles gehad hebt, wie komt daar? Daar komt Nicodemus, en hij schaart zich bij Jozef om te zorgen voor de begrafenis van de Here Jezus. Ook hij treedt hiermee dus uit de schaduw. Ook hij laat met deze daad zien, “ik hoor bij Jezus, ook ik heb Hem lief”. Openlijk, want ja, het lichaam van de Here Jezus konden ze natuurlijk niet stiekem van het kruishout afhalen.

En bovendien, ze hadden kruiden mee, staat daar. Mirre, dat is harsachtig poeder, dat ruikt heerlijk. En Aloë, dat is een soort zalf, ook met een heerlijke geur. Dat gebruikten zij om hun doden te verzorgen. Er staat bij hoeveel zij daarvan mee hadden genomen. 100 pond. Weet u hoeveel dat is? Dat is meer dan 30 kilo. Waarschijnlijk ongeveer 33 kilo. 33 kilo van Mirre en Aloë, nou dat stop je niet even in je broekzak. En helemaal niet als dat zit in die zware aarde kruiken die ze toen gebruikten.

Het was openlijk zichtbaar hoe zij de Here Jezus gingen verzorgen. Dat was een begrafenis die zij Hem gaven, die vergelijkbaar is met koningen. Gamaliël, die beroemde Jood uit die tijd die werd ook begraven met zulke hoeveelheden aan ruiden. Het was echt een eervolle koninklijke begrafenis die deze twee invloedrijke, rijke mannen, de Here Jezus wilden laten geven,

En nog een laatste ding, moeten we ook niet vergeten. Als Jozef van Arimathea en Nicodemus het lichaam van de Here Jezus aanraken, wat gebeurt er dan met ze? Dan zijn ze naar de wet van de Joden onrein. Dat betekent dus, dat ze niet mee mogen doen aan het grote feest wat op het punt staat te gebeuren, Pascha. Ze waren onrein, en dat voor twee mannen van aanzien. Ze konden niet deelnemen aan dat feest, dat was heel erg ingrijpend. Zij verkozen dus liever onrein te zijn en geen Pascha feest te vieren vanwege de gestorven Jezus. Dan rein te zijn en paasfeest te vieren zonder Jezus.

Begrijpt u broeders en zusters wat ik nou wil laten zien? Wat heeft dit te zeggen? Wat zien wij hier bij deze twee mannen? In deze twee mannen, Jozef van Arimathea en Nicodemus, zien wij de kracht van Jezus sterven. Kracht van de dood van Jezus.

Met het sterven van Jezus is Zijn kracht niet voorbij, het is niet afgelopen met Hem. Nee, Hij zet Zijn werk met kracht voort. In Jozef en Nicodemus zie je dat Zijn kracht nog duidelijker zichtbaar wordt dan toen de Here Jezus nog leefde op aarde. Deze kracht omschreef de Here Jezus ook in Johannes 12, met een heel mooi beeld legde Hij dat uit.

Juist ook voor de kinderen zo mooi en zo begrijpelijk, om te leren wat de dood van de Here Jezus betekent. De Jezus die zegt daar in Johannes 12 dat Zijn dood te vergelijken is met een tarwekorrel. Als die tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, dan kan hij geen vrucht dragen zegt de Here Jezus. Maar als hij sterft, dan draagt hij veel vrucht.

Dat betekent als je een zaadje hebt van een tarwe korrel, moet je dat in de grond stoppen, zegt de Here Jezus, zodat het bewijze van spreken sterft, en verteerd, blijft niks over van het korreltje. Wat je in de grond stopte, dat is verdwenen, het is weg je ziet er niks meer van. Maar dat moet je wel doen, als je tenminste wil dat er een plant uitgroeit.

Als je zo'n zaadje bewaart, in een zakje op je bureau, of in je kast, dan gebeurt er niks mee, dan kan het niet groeien en bloeien. Maar als je het in de grond stopt, dan verdwijnt het wel en sterft het wel, maar dan komt er ook iets moois uit voort. Dan **lijkt** het alsof die verdwijnt, maar dan bloeit hij op. Dan komt er een plantje uit tevoorschijn dat vrucht draagt. Met niet maar één korrel, maar soms wel 10 of 50 of 100 nieuwe korrels. Het korreltje moet sterven, om vrucht te dragen.

Zo, zegt de Here Jezus, zo is het ook bij Mij. Ook Ik moet sterven. Als Ik niet zou sterven, als Ik zou blijven leven op aarde, dan kan ik geen vrucht dragen voor anderen. Maar alleen als ik lijd en sterf voor de zonden van Mijn volk, dan kan Ik vruchten dragen. Dan kan Ik redding uitdelen, dan kan Ik Mijn kracht geven aan mensen op aarde, zodat zij zich kunnen bekeren, en de Here Jezus kunnen gaan volgen.

Dat zie je hier bij Jozef en Nicodemus. Zoals de Catechismus het zegt: zij gaan hun oude mens, hun oude natuur met Jezus kruisigen, en doden, en begraven. Zodat zij hun slechte begeerten niet meer laten reageren, niet hun positie, en niet hun inkomsten, en niet hun eer en aanzien heeft het voor het zeggen. Zij verkiezen Jezus, en Jezus boven alles. Zo offeren zij niet alleen maar die 100 pond aan kruiden, aan de Here Jezus. Maar ze zijn bereid eigenlijk ook hun leven te offeren uit dankbaarheid voor de Here Jezus Christus. Wat het ook kost, en wat voor hen ook de gevolgen zijn daarvan, zij willen het, want zij zijn de Here Jezus dankbaar, ze hebben Hem lief, ook al snappen ze nog lang niet alles.

Laten we nu de stap maken als laatste, naar ons eigen leven, naar onszelf. Ook wij staan hier vanmiddag voor het wonder van Gods genade, geopenbaard in Zijn Zoon Jezus Christus. Hij, die, hoewel Hij aan God gelijk was, Mens is geworden, zelfs tot in de dood.

Ziet u de grote waarde van Zijn lijden en sterven, van Zijn begrafenis? En erkent u Zijn offer, als het grootste wonder ook voor uw leven? Dat u zich helemaal aan de Here Jezus toevertrouwd? En Hem omhelst met liefde, met geloof? En dat je je leven in Zijn handen legt, ook in moeite, of in ziekte, of in tegenslag?

En dat je juist daarom ook merkt, ook bij jezelf, dat je Hem wil dienen? Dat je Hem op nummer 1 zet in je leven, en dat je daarom ook bereid bent om voor Hem offers te brengen? Niet om iets te verdienen bij de Heere, maar omdat je Hem liefhebt en Hem dankbaar bent? Dat je je eigen eer, je eigen naam er voor over hebt? Zelfs als je bijvoorbeeld de Here Jezus Zijn Naam moet belijden, ook al zou je naar de mens gesproken er voor schamen? Ook al heb je misschien heel veel andere dingen te doen dan Bijbelstudie, of gebed, of kerkdienst, of hulp aan de anderen? Dat je toch zegt, "nee, maar de Here Jezus heb ik lief, Hem wil ik volgen, Hij is de belangrijkste in mijn leven"?

Broeders en zusters, dat de grootte van uw dankbaarheid, en mijn dankbaarheid, dat dat zichtbaar mag worden in onze daden. Of beter gezegd, dat de grote kracht van Jezus dood en begrafenis, dat Zijn kracht zichtbaar mag worden in ons leven. Laat dat onze wens zijn in ons gebed.

En misschien herken je daar nu nog niet zoveel van in je leven, maar dat je dat wel verlangt. Bid daar dan om, en leef dicht bij de Here Jezus, met gevouwen handen, en een open Bijbel. Dat je Hem zoekt in Zijn leven, in Zijn lijden, in Zijn sterven. In de diepte en het einde waarin Hij is geweest. Zodat je steeds meer merkt, ik wil niet in de schaduw blijven staan, ik wil niet een stap terug doen om voor de Naam van Jezus uit te komen. Nee, ik doe een stap naar voren, en ik belijd, "dat ook ik bij Hem hoor. Ik sta in het licht van God, en ik laat de Heere mijn dankbaarheid zien, en ik offer mijn leven tot eer van Zijn Naam".

Zo mochten we vanmiddag getuigen zijn van de dood en het graf van Jezus. Hoe Hij gestorven is **voor** ons, en hoe Hij Zijn kracht wil laten werken **in** ons.

Als de gestorven Verlosser al zoveel kracht in Jozef en Nicodemus laat zien, dan mogen we er toch van overtuigd zijn, dat een levende en opgestane Here Jezus met nog veel meer kracht, in u, en jou, en mij, wil werken. Om het geloof de planten, te voeden, en te sterken.

Zodat wij leven niet voor onszelf, maar voor onze trouwe Heiland Jezus Christus.

AMEN